

Sygn. akt I CSK 629/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko P. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 kwietnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 19 kwietnia 2016 r., sygn. akt XXIII Ga (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią

instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skonfrontowanie rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona, we wskazanym wyżej rozumieniu tego pojęcia. Oczywiście zasadności skargi skarżąca upatrywała w pominięciu przez Sąd Okręgowy ukształtowanego w orzecznictwie kierunku wykładni art. 647¹ k.c., zgodnie, z którym dorozumiała zgoda inwestora na wykonywanie robót budowlanych przez podwykonawcę może zostać skutecznie wyrażona wyłącznie w sytuacji, w której inwestor znał lub miał zapewnioną możliwość poznania istotnych postanowień umowy podwykonawczej, dotyczących wysokości wynagrodzenia podwykonawcy lub sposobów jej ustalenia, a także zasad lub podstaw ustalenia odpowiedzialności wykonawcy za zapłatę wynagrodzenia podwykonawcy. Skarżąca podniosła, że w toku postępowania nie zostały ustalone jakiegokolwiek okoliczności, świadczące o posiadaniu przez nią realnej możliwości zapoznania się z postanowieniami umowy podwykonawczej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, iż niezbędną przesłanką skuteczności wyrażonej w sposób dorozumiany zgody inwestora na zawarcie przez wykonawcę umowy o roboty budowlane z podwykonawcą jest zapewnienie mu możliwości uzyskania wiedzy o postanowieniach tej umowy, które wyznaczają zakres jego odpowiedzialności przewidzianej w art. 647¹ § 5 k.c., niezależnie od tego, jakie jest źródło i sposób pozyskania przez inwestora tej wiedzy. Dla zgody inwestora na zawarcie przez wykonawcę umowy z podwykonawcą o wykonanie zadań wchodzących w zakres umowy o roboty budowlane, wymaganej przez art. 647¹ § 2 i 3 k.c. nie stosuje się art. 63 § 2 k.c., zgoda może być wyrażona przez każde zachowanie, które ujawnia ją, w myśl art. 60 k.c., w sposób dostateczny (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2008 r., III CZP 6/08, OSNC 2008, nr 11, poz. 121 i z dnia 17 lutego 2016 r., III CZP 108/15, Biuletyn Sądu Najwyższego 2016, nr 2, s. 7; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 sierpnia 2015 r., II CSK 551/14, nie publ.; z dnia 18 czerwca 2015 r., III CSK 370/14, nie publ.; z dnia 24 stycznia 2014 r., V CSK 124/13, OSNC-ZD 2015/1/15, z dnia 4 lutego 2011 r., III CSK 152/10, nie publ., z dnia 6 października 2010 r., II CSK 210/10, OSNC 2011, nr 5, poz. 59, z dnia 21 października 2016 r., IV CSK 834/15, nie publ.).

Wbrew zarzutom skarżącej stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w zaskarżonym orzeczeniu nie odbiega od utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego. Z podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia, którą Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany (art. 398³ § 3 i 398¹³ § 2 k.p.c.), a której to zasady nie respektuje skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, iż pozwana spółka miała wiedzę o wykonywaniu robót przez powoda, znała ich zakres, wysokość należnego wynagrodzenia i mogła z łatwością dowiedzieć się, jaka była dokładna treść umowy podwykonawczej. Istota zarzutów skargi, z którymi skarżąca wiąże jej oczywistą zasadność, polega na zakwestionowaniu poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, jako nie znajdujących dostatecznego oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, które doprowadziły Sąd ten do przekonania, iż skarżąca miała możliwość zapoznania się z postanowieniami umowy podwykonawczej, co warunkowało skuteczność wyrażonej w sposób dorozumiany zgody inwestora

na zawarcie umowy o roboty budowlane z podwykonawcą, a które to kwestie, jako dotyczące podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia usuwają się spod kontroli kasacyjnej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest zobowiązany brać pod uwagę z urzędu.

jw